

rat, det her dreier sig om. Alene af store Distriktshingsteskuer skal der være 12, og af store Distriktstyrester skal der være næsten dobbelt saa mange. Ifølge tredje Stykke i § 1 skal der være nogle Udstillinger forbundne med Præmier for Hjertra og Biavl, og ifølge § 3 skal der være et Par store Følleskuer omfattende større Dele af Landet. For de Dyrskuer, jeg her har nævnt, vil der udfordres ikke mindre end henimod 40 Dyrskuekommissioner. Beslaglæggelsen af disse Mænds Virksomhed, som man vel tør antage, der ikke mindst bør savnes i Hjemmet, og hvis Unddragelse fra Agerbrugets direkte Tjeneste ikke vil forvolde mindst Skade, skal jeg se bort fra, thi det er jo dog aldeles forsvindende imod den Masse af Udstillere og Skuelystne, som ved Dyrskuerne, hvis disse overhovedet skulle udrette Noget, ville blive dragne derhen, som dels ville blive dragne fra Hjemmet, og for hvem der dels vil foranlediges Udgifter, som i alt Fald ikke kunne kaldes strengt nødvendige, og som de i alt Fald først ville kunne faae tilbagebetalt i en fjernere Fremtid ved den Verdom, som de have hentet sig der. Men ved Siden af de Dyrskuer, jeg her har nævnt, vil man vide, at der staar et Utal af Dyrskuer tilbage, nemlig de lokale Dyrskuer, der afholdes af de stedlige Landboforeninger. Der gives af disse en ganske overordentlig stor Masse. I den Egn, hvor jeg har hjemme, er der og har der fra gammel Tid været en Landboforening i hver Jurisdiktion, og nu i den senere Tid spalte de sig ofte i to, saa at Antallet næsten fordobles. Dyrskuerne have altid været betragtede som en Livsbetingelse for en Landboforenings Bestaaen. De ville altsaa allesammen søge at afholde Dyrskuer, og det vil let ses, at der derved vil fremkomme et Utal af Dyrskuer, saa der næsten ingen Ende bliver derpaa. Jeg skal nu imidlertid ikke forfølge denne Tanke videre og ikke tillægge den større Vægt, end den fortjener, men jeg har dog troet ved en Leilighed som denne at burde fremdrage den, ikke fordi jeg ved den vil søge at berede Lovforslaget Banfeligheder, men fordi jeg har troet, at et manende Ord kunde være paa sin Plads til at opfordre til Tarvelighed i Dyrskuernes Arrangement, saa at de ikke skulle blive til, hvad der har været en meget stor Tilbøielighed til at gjøre dem til — maaske ikke ganske med Urette, det tør jeg ikke sige — nemlig tidsrøvende og pengespildende Folkefester. Tillige har jeg fremdraget denne Tanke for endnu en Gang at lægge en meget stor Vægt paa andre Foranstaltninger end Dyrskueforanstaltninger. Netop den Tanke, jeg finder

her, er saa tiltalende, og jeg er den høitærede Minister taknemlig, fordi han har bragt den frem; det er Noget, som jeg tror er hans Fortjeneste, en Fortjeneste, som er støttet paa hans nøie Sagskundskab til de herhenhørende Forhold. I Haab om, at denne Side af Sagen: „de andre Foranstaltninger“ maa blive syldigere udviklet under Sagens Behandling her i Thinget, skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget.

Hauerslev: Jeg kan være enig med de to ærede foregaaende Talere i deres Opfattelse af Præmieringsystemet. Dette System tiltaler ikke mig i den Grad, som det tiltaler mange Andre. Det forekommer mig, at det Tidspunkt snart maa komme, da der ikke længer behøves en saadan kunstig Opstrammen for at aabne Vinene paa Landbrugerne og Landboerne, saa at de se, hvad der er i deres egen Interesse, og det er jo egentlig det, som Præmieringsystemet tager Sigte paa. En anden Sag er det, at man understøtter Foreninger, understøtter Landsdele og understøtter Mænd, som have fortrinlig gode Avlsdyr, for at disse kunne blive opbevarede paa den paagjældende Egn til Fremavl. Naar jeg siger det, vil jeg ikke dermed sige, at jeg er en Fjende af Præmieringsystemet eller at jeg er en Uven af Lovforslaget, som det foreligger. Jeg er tværtimod ogsaa den høitærede Indenrigsminister taknemlig for, at han har taget Initiativet til at gjøre et alvorligt Forsøg paa at komme Landbruget til Hjælp. At det er den høitærede Ministers Opfattelse, at Landbruget derigennem vil blive hjulpet, betvivler jeg aldeles ikke. Men naar dette Lovforslag skulde kunne gjøre den tilsigtede Nytte, saa forekommer det rigtignok mig, at man skulde have andre Regler med Henblik til Dommerudvalgene ved Dyrskuerne. Naar man i Stedet for, at Dommerudvalgene, saaledes som Tilfældet er nu, bestemmes hovedsagelig af Indenrigsministeren, kunde naae til, at Dommerne valgtes med Flertal af de eventuelle Landboforeninger, saa tror jeg, at man vilde faae et mere sandt og sundt Udbytte ud af Præmieringsystemet, end naar det gennemføres paa den her foreslaaede Maade. Jeg maa saa meget mere lægge Vægt derpaa, som den næst foregaaende ærede Taler anbefalede den høitærede Indenrigsminister at bidrage Sit til at fremme en kunstig Hesteavl her i Landet. Naar jeg siger „kunstig“, er det, fordi dermed er ment, at det skal være en Hesteavl, som kan rekrutere Quishest. Dette mener jeg, at vort Land ikke egner sig for. Vi maa saaledes sørgelig mindes, hvad der stæte for godt en Memmeskalder siden, da